

OD PSIHOMAGIJE
DO
PSIHOTRANSA

ARETÉ
IZDAVAČKA KUĆA

Naslov originala

Alejandro Jodorowsky
DE LA PSICOMAGIA AL PSICOTRANCE
La vía de la imaginación

Edicija Preobražaj

Za izdavača

Nina Gugleta

Glavna i odgovorna urednica

Nina Gugleta

Izvršna urednica

Ana Jovanović

Prevod

Ivana Krgović
Sonja Gobec

Lektura

Jelena Janković

Korektura

Aleksandra Dunderski

Dizajn korica

Anja Banješević

Štamparija

Artprint Media, Novi Sad

Tiraž

1000 primeraka

Izdavač

Areté, Beograd, 2023

Copyright © 2022 by Alejandro Jodorowsky

OD PSIHOMAGIJE DO
PSIHOTRANSA

PUT MAŠTE

Alejandro Hodorovski

prevod sa španskog
Ivana Krgović i Sonja Gobec

www.arete.rs

SADRŽAJ

1. RAĐANJE PSIHOMAGIJE
7
2. PARIZ: BESPLATNA TUMAČENJA TAROTA U KAFEU „LE TEMERER”
29
3. PSIHOMAGIJSKA POŠTA
31
4. PSIHOTRANS
281

1.

RAĐANJE PSIHOMAGIJE

Psihomagiju nije stvorio moj um. Volja nije umešala prste u njeno rađanje. Razvijala se malo po malo, kroz moje umetničke aktivnosti na koje su uticali: poezija Renea Daumala *Le contre-ciel* (Nasuprot nebu); spisi Elifasa Levija *Dogma i ritual visoke magije*; ekspresionistički balet Kurta Josa *Zeleni sto*; manifest nadrealista *Napustiti sigurno zarad neizvesnog*; manifest futurizma *Poezija je čin*; teorija Antonena Artoa *Odstraniti pozorište iz pozorišta*; film Luisa Bunjuela *On*; prijateljstvo sa zen-majstorom Ejoom Takatom, istraživanje lucidnih snova, praktikovanje masaže celog tela, susret sa meksičkom isceliteljkom Paćitom i moja psihoanaliza sa Erihom Fromom.

Psihoanaliza predstavlja terapiju uz pomoć reči. Psihomagija predstavlja terapiju uz pomoć činova.

Psihoanaliza zabranjuje terapeutu da dodiruje svoje pacijente. Psihomagija preporučuje terapeutu da dodiruje svoje klijente.

Psihoanaliza analizira snove kao stvarnost. Psihomagija predlaže da se stvarnost analizira kao san.

Psihoanaliza mora da se plati. Psihomagija mora da bude besplatna.

Tokom psihoanalize, kada osoba ima problem, analiziramo ga rečima, tako što tražimo traumu koja ga je izazvala. Pacijent, na ovaj način, može da priča šest meseci, deset meseci, nekoliko godina, dok ne shvati, na primer, da gaji seksualnu želju prema majci.

Međutim, puko shvatanje da patimo od traume ništa ne rešava. Dakle, šta pacijent može da uradi da pređe sa reči na delo koje isceljuje?

Salvador Dali je želeo da premesti snove u stvarnost. Ja sam išao u suprotnom pravcu:

„Ne možemo da podučimo nesvesno da govori jezikom stvarnosti. Treba da podučimo um da govori jezikom snova.”

Za ovo je, pre svega, potrebno da razjasnimo pojam isceljenja.

Naša ličnost poseduje četiri aspekta: intelektualni, emocionalni, seksualni i telesni. Svaka bolest je skup četiri bolesti.

Ako lečimo jedan nivo ne uzimajući u obzir druge, klijent ne može da se izleči. Posebna energija mora da pokrene međusobnu komunikaciju između ova četiri jezika (reči, emocija, želja i potreba) kako bi se stvorilo jedinstvo. Tada se pojavljuje duša.

Ukoliko ove četiri energije ne deluju zajedno, duša je bolesna.

Koje su to bolesti duše? Dosada, tuga, nedostatak životne radosti, strah od smrti, trajno nezadovoljstvo, umor, nedostatak entuzijazma...

Ne možemo da budemo savršeno zdravi ukoliko je duša pomračena.

Kada se upustimo u isceljivanje osobe, to podrazumeva da smo započeli isceljivanje čitavog njenog bića i da postajemo iscelitelj tela, polnog organa, srca, intelekta... i duše.

Počeo sam da dajem psihomagijske savete, eksperimentalno, kroz besplatna tumačenja Marsejskog tarota velikom broju ljudi. Tada sam smatrao da je nemoguće uobličiti psihomagijske zakone, jer se psihomagija u svojstvu umetnosti protivila bilo kakvom zakonu. Mislio sam da sam jedini koji može da je praktikuje, ali kako sam sticao iskustvo, osetio sam da mogu da uspostavam određene zakone i da definišem naučnu osnovu koja bi mi omogućila da prenosim psihomagiju.

Prvi od ovih zakona predstavlja ono što nazivam: „povući magarca za rep”. Kada osoba ima problem, potrebno je da uronimo u problematiku kako bismo je iz nje izvukli.

Inspirisala me je anegdota američkog psihoanalitičara Milтона Eriksona. Bio jedan magarac u Teksasu koji nije želeo da uđe u štalu. Svi su uzalud pokušavali da ga uguraju. Milton Erikson ga je, za razliku od svih, povukao za rep u pravcu suprotnom od štale. Magarac je hitro utrčao...

Pre nego što sam osmislio psihomagiju, kada bi mi neko došao sa problemom, a ja pokušavao da ga oraspoložim, primjećivao sam da ti pokušaji nisu imali nikakvog efekta. S druge strane, ako osobu koja se plaši praznog prostora smestimo u potpuno mračnu sobu, uranjamo je u ponor njenog straha i kroz to iskustvo može da se izleći. Korišćenje neuroze kao saveznika pomaže nam da pronađemo rešenje.

Ako klijentkinja ima ljubavnika koji pati od preuranjene ejakulacije, prva stvar koju ćemo joj reći jeste da je odabrala takvog muškarca zato što joj je to odgovaralo... Kao drugo, da njen ljubavnik, time što je negira u seksualnom smislu, indirektno izražava svoj bes protiv žena. To je izvor njegove preuranjene ejakulacije. Međutim, i ova žena, preko pomenutog ljubavnika, neguje sopstveni bes prema muškom rodu tako što bira partnera koji ne može da je zadovolji... Naravno, ova žena će nam odgovoriti da ni za šta od pomenutog nije znala, ali će nastaviti da trpi u svojoj vezi. Takva situacija joj odgovara i ako prihvatimo da nesvesno zna sve, ona je na neki način saučesnica u onome što joj se dešava... Ovoj ženi, čiji muž može da izdrži samo dvadesetak sekundi pre nego što ejakulira, savetovao sam seks uz štopericu, kako bi tačno znala koliko će brzo njen muž doživeti orgazam. To je bio prvi korak. Trebalo je da naloži mužu da vode ljubav nakon što postavi sledeći zahtev: „Moraš da ejakuliraš za deset sekundi, a ne za dvadeset”, to jest, da ga stavi u prinudno stanje kojim ga obavezuje da ejakulira brže nego obično. Trebalo je da mu izda ovo naređenje i da počne da ga vređa čim prodre u nju. Na taj način dozvolila bi sebi da izbacila svoj bes protiv muškaraca, a pošto je muž bio primoran da ejakulira najbrže moguće, on to

ne bi uradio da je ne bi zadovoljio. Zaista, prilikom izvođenja čina, trebalo mu je pola sata da ejakulira.

Incest je konstanta koja se nalazi u mnogim porodičnim stablima. Kod parova, obično jedan od partnera reprodukuje ponašanje jednog od svojih roditelja. Suptilnost leži u činjenici da ponekad muškarac može da reprodukuje ponašanje svoje majke, a ne svog oca, dok obrnuto važi za ženu. Često sam u porodičnim stablima viđao žene koje su se udale za muškarca koji nosi isto ime kao njihov omiljeni brat ili otac. Ove žene su uglavnom frigidne, jer su ostale zarobljene u krivici usled te incestuozne želje. Savetovao sam jednoj klijentkinji da ukrade očev prljav veš i da zamoli ljubavnika da ga obuče i da vodi ljubav s njom. Razrešila je svoju frigidnost tako što je kroz svog ljubavnika prihvatila promenu značenja incesta sa svojim ocem, a da ga nije stvarno učinila, nego ga je izvela metaforički da bi ga se oslobodila. Ona se više neće boriti protiv ove želje, nego će je svesno prihvatiti u okviru terapijskog rada koji će se sastojati iz ostvarenja njene fantazije na metaforičan način. Da se u ovom slučaju desilo da joj je otac umro, zamolio bih je da odštampa njegovu fotografiju na majici koja bi poslužila kao ljubavnikova odeća da bi mogla da izvede čin.

Još jedan element koji sam mnogo koristio u psihomagiji su groblja. U slučaju jednog klijenta koji nije uspeo da iskaže sav svoj bes prema preminuloj osobi, usudio sam se da ga pošaljem da obavi nuždu na njenom grobu. Ovaj čin se doživljava kao oslobađanje neizrečenog besa. Ovo je pismo klijenta: „Trebalo je da obavim čin na grobu moje bake koja me je zlostavljala, a to se dešavalo u malom selu u Bretanji u kom je ona bila veleposednica. Mislio sam da ću završiti u zatvoru ako tuda neko prođe i vidi me kako obavljam dužu nuždu. Međutim, kada sam stigao, bilo je mnogo ljudi na groblju, malenih bretonskih starica koje su sadile cveće oko grobova, a petnaest minuta kasnije više nije bilo nikoga i mogao sam na miru da izvedem svoj čin.”

Kada preuzme čin, kod klijenta se dešava transformacija čak i ako misli da ne može da ga izvede, stvarnost počinje da se menja i prilagođava. Stvaraju se dobri spoljni uslovi na neočekivan način. Dolazi do magične veze, stvarnost saraduje sa isceliteljem.

Vrlo čest slučaj predstavlja inverzija arhetipova, odnosno prilično muževna majka i feminizirani otac, što ponekad može da izazove određene probleme kod njihovog deteta. U ovom slučaju, da bih delovao na nesvesno, moram da postavim arhetipove na svoje mesto a način koji koristim je sledeći: Klijent poziva svoje roditelje, ali je majka obučena kao muškarac, a otac kao žena. Oni moraju da zamene svoju odeću pred njim i da, na taj način, povrate svoj identitet.

Još jedan problem koji se ponavlja: žene sa bolnim menstruacijama.

To je patnja odbačene ženstvenosti. Tražim od njih da iskoriste svoju menstrualnu krv kao sredstvo za kreativnost i zadovoljstvo, tako što će napraviti svoj autoportret.

U činu psihomagije, iscelitelj ne sme da postavlja granice isceljenju. Što je problem ozbiljniji, to čin mora da bude teži.

U slučaju žena koje nemaju menstruaciju, propisujem im da nekoliko meseci imitiraju menstrualni ciklus tako što će ubaciti veštačku krv u vaginu da simuliraju period menstruacije i da, na taj način, imitacijom regulišu svoje telo.

Za nesvesno, pozorište je stvarnost, te ako neki problem tumačimo teatralno, on zauzima mesto u stvarnosti i možemo direktno da delujemo na ovu konkretizaciju.

Ovo je jedan primer: Mladu ženu je porodica, koja se svakog meseca okupljala na ručku, nazivala papagajem čim bi progovorila. Zahtevao sam da se, na sledećem ručku, pojavi pred svima prerusena u papagaja. Ovaj oslobađajući čin, koji se sastojao iz ekternalizacije onoga što trpimo, time što to učinimo vidljivim za počinioce, izazvao je pravi metež u porodici.

Drugi primer: ženi koju je majka tretirala kao devojčicu savetovao sam da ode da je poseti obučena kao dete, i da pones kofer. Trebalo je da se skine pred njom i da potpuno gola izvadi iz kofera atraktivnu haljinu i bujnu periku kako bi se transformisala u privlačnu ženu.

Drugi zakon: da bismo dobili nešto što nam nikada nije dato, korisno je da to doživimo na metaforičan način.

U knjizi *Metagenealogija* objašnjavam suštinsku ulogu porođaja prilikom rođenja. Koristio sam psihomagiju da dam klijentu informacije koje su nedostajale u njegovom razvoju i emocionalnom ispunjenju.

Naše fundamentalno pravo je da budemo rođeni od strane roditelja koji se vole: naše začeće treba da bude plod orgazma oca i majke.

Imamo pravo da nas očekuju, da nemamo osećaj da smo teret, da imamo oca koji vodi računa o našem razvoju tokom trudnoće, smirenu majku tokom trudnoće, i da izađemo iz majčine utrobe, ne kao tumor, nego kao poklon, da nas dočeka otac a ne lekar, da ostanemo na grudima svoje majke i da nam ne preseku pupčanu vrpču pre vremena koje nam je neophodno da bismo se nežno odvojili od majke.

Da bih uveo ove različite informacije, osmislio sam masažu rođenja. Ovaj rad se izvodi na ljudima koji su imali problema na rođenju... koji, na primer, nisu bili željeni. Ako žena nosi ovu odbojnost tokom cele trudnoće, preneće je na fetus. A dete će se tokom ovih meseci nošenja u materici razvijati sa osećajem da će, kada se rodi, biti odbačeno...

Ili roditelji koji žele dečaka a dobiju devojčicu, ili obrnuto. Dete će biti simbol razočarenja, protivno želji roditelja. Svi ovi strahovi prouzrokuju prevremene porođaje, carske rezove, karlične porođaje.

Unutar rituala masaže rođenja, metaforički čin je usmeren na to da od začeća pokaže klijentu da je on taj koji je izabrao svog oca i svoju majku. Klijent svom paru masera izjavljuje:

„Ti si moj otac i ti si moja majka. Ne poznajete se, ali ćete se usled moje želje sresti da me začnete... i da mi pomognete da se rodim, jer sam vas izabrao.”

Maseri najpre vraćaju osobu u fetalno stanje. Zatim je postavljaju između nogu zamenske majke, ispod toplog čaršava kako bi reprodukovali toplotu majčine utrobe, sa svilenom vrpcom koja povezuje struk majke sa njenim detetom simbolizujući pupčanu vrpcu.

Maseri usaglašavaju svoje pokrete kako bi masirali sa četiri ruke. Oni u kratkom vremenskom roku reprodukuju čitav proces začeca i trudnoće, sve do rođenja deteta... Majka preseca pupčanu vrpcu... Ovim metaforičnim porođajem pomazemo osobi da prestane da bude dete i postane odrasla osoba kakva je trebalo da bude i oblačimo je u novu odeću koju je sama odabrala pre masaže.

Abortus je takođe od centralnog značaja u porodičnim istorijama.

Žena koja je abortirala ponekad može da sačuva traumatično sećanje na to, posebno ako je abortirala u samoći ili u tajnosti.

Kako izlečiti ovu traumu?

Žena mora da pronađe partnera koji joj odgovara. Čak i ako je sačuvala bes prema muškarcima zbog svoje traume, prihvatanjem partnerove pomoći dobiće priliku da oprostí bar jednom od njih.

Ona treba da zamisli fetus i da izabere voće koje ga simbolizuje, na primer mango ili jabuku... Zatim, odabrano voće treba da nosi pričvršćeno za stomak pomoću zavoja boje mesa, obmotanog oko struka. Njen partner treba veoma nežno da preseče ovaj zavoj makazama i da oponaša napor vađenja fetusa, kao da mu je vrlo teško da ga izvuče iz materice.

Upravo u ovom trenutku žena treba da izrazi sve što je osećala kada je doživela ovaj abortus. Ako se ne seća, sećanje će se pojaviti prilikom izvođenja čina... to mogu da budu kriči

ili suze. Potom, treba da položi voće u kutiju, kao u mali kovčeg, koji je majka prethodno vrlo predano napravila. Kutija se zatvara i bira se prijatno mesto u prirodi gde može da se zakopa i zasadi neka lepa biljka...

Pravi prekid trudnoće treba da se odigra u najboljim mogućim uslovima. Muškarac treba da bude prisutan i da preuzme svoju odgovornost. To ne treba da bude priča o usamljenoj ženi koja nema podršku. Abortus treba da se proživi sa ocem punim ljubavi, bilo da se radi o čoveku sa kojim je zatrudnela ili o prijatelju koji će ga predstavljati. Ako je moguće, treba nabaviti fetus da bi se izveo ritual sahrane.

Ako se metaforički abortus izvede poštujući gore opisane uslove, žena neće trpeti posledice i više neće doživljavati ovaj čin kao telesno nasilje, u samoći, obojeno stidom ili tuгом.

Pretpostavimo da žena koja ima ciste na jajnicima želi da ima dete i ne uspeva da ga dobije. Generalno, ciste u reproduktivnom traktu žene znače da se reprodukuje problem njene majke u vezi sa abortusom ili pobačajem. Ova žena će gajiti nagomilani bes prema majci, pa čak i mržnju koju neće priznavati, a koja će se ispoljiti kroz formiranje cista. Trudnoća će biti opterećena negativnošću, jer se ciste na neki način mogu uporediti sa pobačenim fetusima.

Uz pomoć metafore, učinićemo abortus mogućim i prijatnim. Savetujem da pitaju poslastičara da napravi bebu od marcipana. Ova beba treba da bude u obliku rakete sa rukama zalepljenim za telo i žena treba da je unese u vaginu i da je što duže tamo zadrži.

Čin je neprijatan, ali je važno da se izvede! Tek u tom trenutku, žena će moći da prihvati majčinstvo, jer će prevazići svoj strah.

Ovo jeste veoma misteriozno, ali postoji bliska veza između pobačaja i nasilne smrti kao što su nesreće, samoubistva ili atentati koji su se dogodili u prethodnim generacijama.

Na neki način, pobačaj simbolično predstavlja jednu ili više nasilnih smrti, kao da, magijom nesvesnog, ova smrt traži pravo da bude priznata. Prema ovom tumačenju, nepohodno je da se u porodičnom stablu klijenta utvrdi na čiju se nasilnu smrt ovaj pobačaj odnosi; stričevu, bratovu, majčinu... Kao da nevidljivo zahteva da pronađe mir, što omogućavamo time što ovom pokojniku odamo počast, a zatim odemo na njegov grob, koji očistimo, na koji položimo cveće i pomolimo se.

Što se tiče mrtvorodene dece, ona mogu da se shvate kao nacrt prirode, nalik skici koju slikar pravi pre nego što stvori konačno delo. Ako ne mislimo na prvorođeno nego na drugorođeno dete, majčinski organizam možemo posmatrati kao ubicu koji ima nesvesnu želju da eliminiše fetus i potrebno je istražiti da li se radi o dubokoj nesvesnoj želji da se ukloni neko od članova porodice. Ukoliko se radi o ženi koja je bila jedino dete, moguće je da bi ona mogla, na primer, preko svojih organa, da gaji unutar sebe tajnu težnju svoje majke da eliminiše nekog od svoje braće ili sestara.

Za neke ljude, gubitak novca može da se doživi jednako tragično kao i gubitak fetusa, jer su oba slučaja često vezana za problem s kreativnošću.

Ne posedujemo svi isti novac... to mora da bude jasno: sto dolara u našem džepu nije istih sto dolara u džepu nekog drugog. U skladu sa porodičnim stablom, neko može da neguje koncept prljavog, idealizovanog ili prezrenog novca. Ako dolazite iz imućne porodice u kojoj živite od nasledstva do nasledstva, vaša kreativnost će patiti zato što ne znate kako da stvorite sopstveni novac i imaćete problema da ga zaradite. Ako ne stvarate svoj novac, uvek ćete živeti od kreativnosti svojih roditelja... To nije „novac odraslih“, to je novac deteta, koje ga prima kao igračku.

Klijentima iz siromašnih porodica savetujem da zalepe zlatnik ispod svake cipele da bi uvek hodali po bogatstvu.